„Issa õnnistaminne kinnitab laste koiad, agga emma áhwardaminne ja árrawanduminne kissub nende allused ümber. Lapse au on temma issa auustusest, ja üks emma, mis árrateotud, on laste teotusseks. Laps, olle abbiks omma issale temma wannuses, ja árra kurwasta tedda temma ello aial. Ehk ta melest nõdraks lähhäks, siis árra a-u sedda mitte, keik omma joudo mõda. Sest halle meel issa wasto ei sa mitte unnustud, ja so emma pattude pärrast, mis sa kannatand, pead sa siggima.“ — Kes ommad lihhased wannemad armastab, se armastab ühtlaste Jummalat, sest et temma tännolikko melega tunneb, et helde Issa taewas temmale ni lahked wannemad, kedda südda rõmoga armastab, armust on annud. Kes agga jälle täis armastust on nende wasto, kes tedda on sünnitanud, selle peäle langewad mitmel wisil Jummala rohket õnnistamissed, mis temmale keige ennamiste awwalikkuks sawad siis, kui temma maiapiddaja on ja issegi wannemaks on sanud. Eks siis temma ommad lapsed sedda temmale nende armastusse melega tassuwad, sest et nemmad sedda lahket kombet omma issa ja emma käest norelt on õppinud.

Agga hirmus on ka jälle Jummala kättemaksminne nende wasto, kes kui tännamatta ja tiggedad lomad ommad lihhased wannemad pölgwad, neid pilkawad ning naerwad, ja neile nende rasket ello otsa toidusse pudo, nurrisemisse, hädda ja waewaga kibbedaks tewad. Nende hallastamatta ommad lapsed sawad neile kurjaks kätte tassutajaks. Wõtke agga silmad lahti ja wadage enneste ümber, siis sate sedda selgeste nähha, et se willets luggu tõssine sanna on, kui teie agga ei olle mitte hopis pimmedusega kaetud, ja kui ei olle ka mitte selle samma asja pärrast süalluseks ennast teinud. Sest igga sü, mis omma südame peäl kanname, se

Eesti-ma rahwa Kalender 1852, lk. 28